

2016. augusztus

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Nyolcéves házások voltunk, három gyerekünk volt már – meséli a baráti társaságban egy feleség –, amikor egy fontos, az egész családot érintő ügyben nem tudtunk egyetérteni. Egyre elkeseredettebben veszekedtünk, végül a férjem kimondta, hogy ő így meg így határozott, és – mivel ő a családfő – az fog történni, amit ő elhatározott. Nagyon megbántva és megalázva éreztem magamat, ezt a sértést évekig nem tudtam neki megbocsátani. Én meg évekig azt vártam – vette át a szót a férj –, hogy a feleségem kérjen bocsánatot tőlem, hiszen beigazolódtott, hogy nekem volt igazam. Ezt ő ugyan belátta, de nem tudta kimondani, hogy „bocs, jó, hogy úgy csináltuk, ahogy te akartad”.

„Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ahogy én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13, 34) – mondja Jézus tanítványainak. Ezzel a paranccsal a maga kimeríthetetlen, irgalmas szeretetét teszi a mi szeretetünk mércéjévé. Máskor meg így tanít: „Ne ítélkezzetek, és titeket sem fognak elítélni! Ne ítéljete el senkit, és benneteket sem fognak elmarasztalni! Bocsássatok meg, és bocsánatot fogtok nyerni! ... Mert amilyen mértékkel mértek, olyannal fognak visszamérni nektek!” (Lk 6, 37) A Miatyánkban is arra kérjük az Atyát, hogy a szerint bocsásson meg nekünk, ahogy mi megbocsátunk az ellenünk vétőknek. Ez azonban nem azt jelenti, hogy Isten a mi gyarló, emberi gyakorlatunkhoz méri az Ő megbocsátó irgalmát. „A Szentírásban az irgalmasság kulcsfogalom annak kifejezésére, hogy Isten hogyan bánik velünk. Ő nem csupán beszél a szeretetről, hanem láthatóvá és tapinthatóvá is teszi. A szeretet soha nem maradhat elvont kifejezés. Természete szerint konkrét élet: szándék, magatartás, érzület, amely a mindennapi tetteinkben mutatkozik meg. Isten irgalmassága az ő irántunk viselt felelőssége. Felelősnek érzi magát értünk, vagyis a javunkat akarja; boldognak, örvendezőnek és derűsnek kíván látni bennünket. A keresztény ember irgalmas szeretetének ugyanezen a hullámhosszon kell mozognia. Miként az Atya szeret, úgy szeretnek a gyermekek. Ahogyan ő irgalmas, úgy kell nekünk is irgalmasnak lennünk egymás iránt.” (MV 9)

Hogyan tudjátok gyerekeitekkel érzékelteni az Atya irgalmas szeretetét? Milyen lehetőségek van az idősebb rokonok – nagyszülők, nagybácsik, nagynénik – iránti tevőleges szeretet, az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek gyakorlására?

Mindannyian sebzett szívűek vagyunk, megsebesültünk és hordozzuk szívünk sebeit. A saját családunkon belül kapott sebek a legfájdalmasabbak ugyan, ezek azonban a családon belül gyógyíthatók a legjobban. A házasságban adódhatnak nézeteltérések, konfliktusok, válságos helyzetek. Sokan vannak, akik a válság feloldására nem látnak más lehetőséget, mint a válást. Figyelmük kívül hagyják, hogy az egyik leghatékonyabb válságkezelő eszköz a megbocsátás. Ahhoz, hogy egy párkapcsolat házassággá váljon, a feleknek legalább két helyzetben kell egymásra kimondaniuk az igent: esküvőjük pillanatában és valahányszor egymásnak megbocsátanak. Minden kisebb és nagyobb csalódás után a másokra kimondott igennel Jézust követjük, aki sokszor, hetvenszer hétnél is többször megbocsátott.

Megbocsátani annyi, mint tudatosítani mindkettőnk sebzettségét és szétesettségét; annyi, mint feladni a másik irányában táplált nem reális elvárásokat és lemondani arról a vágyról, hogy

másmilyen legyen, mint amilyen a valóságban; annyi, mint a másikat szabaddá tenni, hogy megtalálhassa önmagát és nem hibáztatni azért, ami megtörtént. A megbocsátáshoz nincs szükség drámai könnyhullatásra, sokkal jobban érvényesülnek az egyszerű, arról tanúskodó gesztusok, hogy egymás életének részei vagyunk, mert Jézus kettőnket a vele való szövetségre hívott meg. Megbocsátani annyi, mint Jézust követni és hozzá hasonlóvá válni, mert Ő azért jött, hogy adjon és megbocsásson, hogy a sebeket begyógyítsa, hogy a széteső emberiséget összefogja. Minél jobban és őszintébben tudunk megbocsátani, annál inkább érezhetjük meg már most a mennyei lakodalom ízét, mert annak csak azok lehetnek a részesei, akik a saját hibáikat beismerik és a mások hibáit megbocsájtják.

Mi segített azoknak a sebeknek a begyógyításában, amelyeket hordozva léptetek be házasságotokba? Hogyan tudjátok segíteni azoknak a sebeknek a begyógyítását, amelyeket szüleitek, nagyszüleitek hordoznak?

Ha egy házasság válságba jut, csak két lehetőség van: vagy a belenyugvás és visszavonulás, vagy pedig Istenben bízva elindulni Felé, mert csak Ő tehet minket boldoggá, csak Ő gyógyíthat meg, csak Ő érintheti meg mindkettőnk szívét.

A keresztény házasságban Isten a közös cél, nem a házastárs. Házassági ígéretünkben ezért nem azt mondjuk, hogy „megoldom Uram, bízhatok bennem”, hanem azt, hogy „köszönöm Uram ajándékaidat és a kegyelmeket, amelyekkel elhalmoztál; erős az elhatározás bennem, hogy segítségeddel végrehajtsam azt a feladatot, amelyet rám bízál, akkor is, ha az nehéz lesz.”

Sohase feledjük, hogy a tartós házassági boldogságért meg kell dolgozni. A boldog házasság fokozatosan, fáradságos lelki fejlődési folyamatok révén alakul ki. A válság nem azt jelenti, hogy a házasság csődbe ment, mindennek vége. Ha a házaspár tud a sebekből, a hibákból, a gondokból tanulni, és tud megbocsátani, akkor a válságban is meglátja Isten ajándékát. Mert az Ő irgalma örökkévaló.

Hogyan sikerült a baráti, rokoni, ismerősi körben előfordult házassági válsághelyzeteket megoldani? Idézzetek fel ismeretségi körötökből olyan házasságokat, amelyekből a kedvezőtlen előjelek ellenére jó keresztény család alakult! Hogyan tudtok fiatal házasoknak segíteni konfliktusaik megoldásában?

De mondjátok – szólalt meg a társaság egyik tagja –, hogy s mint békültetek ki? Mert most úgy látszik, hogy nincs köztetek semmi feszültség, sójt. A huszonötödik házassági évfordulónkra készültünk – válaszolt a férj –, amikor elmentünk kettesben valahová vacsorázni. Jót beszélgettünk, és megállapítottuk, hogy igazán boldogok lehetünk: jól megy sorunk, gyerekeink szépen fejlődnek, és akkor hirtelen megértettem, hogy milyen ostoba vagyok, hogy azt a régi ügyet még most is fájó sebként dédelgetem. A feleségem már rég kimondta, hogy tudja, hogy úgy volt jó, ahogy én akartam, én meg azt várom, hogy formálisan bocsánatot kérjen. És akkor ott a vendéglőben átöleltem és én kértem tőle ezért bocsánatot. Én pedig – folytatta a feleség –, megköszöntem neki, hogy akkor olyan határozott és ellentmondást nem tűrő volt, mert ez szolgálta az egész család javát. De tudjátok, ebből az ügyből sokat tanultunk, azóta sok nehézséget oldottunk meg veszekedés nélkül.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke